

рушно лежав ниць, вткнувши обличчя в подушку, не виявляючи ніякого бажання говорити.

Батька, як завжди, цілий день не було дома. Він буває або в каміноломні, або корчує пні за лісом, або робить, що інше. А коли ввечері прийшов до дому, мовчав мов мур і навіть не глянув на Володька. Зїв, що було приготовлено, помолівся, при чому твердо і широко охрещував свої широкі розхрістані, оброслі груди.

В родині стало тихо, напнуто, похмурно і навіть грізно. Ні доброго слова, ні усмішки.

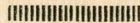
Аж третього дня, коли Володько знову пігнав корови, він міг собі вволю виплакаться. Він вже ні на крок не лишав худоби самої. Він плакав, думав. Глибокий жаль до самого себе чавив, запирав його дух, видушував останні сльозини, яких за ці три дні безліч вилилось. Думав, мріяв, снував фантастичні пляни помсти. Ось, наприклад, доних вночі підкрадаються злодії. Після нього, злодії, це найстрашніше, що може в світі бути. Вони підкрадаються до стайні з великим ломом та французьким ключем у руках. Вони хочуть виважити двері і викрасти їх коні. Володько перший помітив злодіїв, забув на своє велике горе, на образі і гукає: — Тату, тату! Злодії!

Батько миттю кидається до дверей, які злодії вже встигли виколупати ломом, але в його руках нічого не має, чим міг би обігнати злодіїв. А ті мають сокиру. І коли батько кидається на них, і починає бурикатись з одним, другий хапає свою сокиру і замахнувся нею на батька. Тоді Володько забуває все, і те що його батько бив, і біль свій, мерщій кидається до злодія і підбиває йому руку так, що сокира не влучає в голову батька. Але падаючи вниз, вона попадає у Володька і відрубують йому руку.

Батько убиває одного по другім злодіїв і тоді помічає зали того в крові Володька. Він розгублений. Він не знає, що робити... — Сину, сину! Що з тобою? — дико викрикує батько.

— Нічого тату! — відповідає Володько. Слава Богу, що ми захоронили наші коні.

(Продовження буде).

Ярослав Курдидик.

Весна.

Знаю, що незабаром з-поза темного бору, який кам'яніе синявою, блисне весняне сонце.

Вискочить, як лицар на золотому коні, з вогняним мечем у руці, — а за ним тисячі у сталь закутих воїнів.

На прапорі, що краятиме сильний вітер, буде одно слово тільки: — „Непоборні“...

